

РЕШЕНИЕ

№ 11425

гр. София, 23.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Лилия Йорданова
Мариана Маркова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **455** по описа за **2026** година докладвано от съдия Красимира Милачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на В. Г. Ц. срещу решение № 4400 от 04.12.2025г. по НАХД № 11072/2025г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 8 състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 24-4332-022914/01.10.2024г., издадено от началник сектор в отдел „Пътна полиция“ на Столичната дирекция на вътрешните работи. С НП на касатора е наложена глоба в размер 750лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от три месеца, на основание чл.182, ал. 1, т. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП. В съдебно заседание не се явява и не се представлява. По делото е постъпила молба от процесуален представител на касатора, с която поддържа жалбата, иска отмяна на обжалваното решение, претендира разноски. Ответникът, чрез юк. П., в писмено становище, оспорва жалбата и претендира юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание не изпраща представител. Прокурорът намира, че жалбата е неоснователна и недоказана, моли решението на СРС да бъде потвърдено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, ХХ касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна.

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано

лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил. Въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав споделя и към които препраща на основание чл.221, ал.2, изр.2 АПК, в редакцията от ДВ бр.77/2018г., сила от 01.01.2019г. В допълнение следва да се отбележи, че наведените от иасатора основания за непълнота на доказателствата са неоснователни. Първоинстанционният съд, в мотивите към решението си е разгледал тези доводи, направил е подробен анализ на събраните доказателства и е стигнал до правилен извод, че наказващият орган правилно и законосъобразно е приложил санкционната разпоредба на чл. 182, ал.1, т.6 от ЗДвП и справедливо е наложил предвиденото наказание за това нарушение. На следващо място следва да се отбележи и неоснователността на довода, че устройството, регистрирало нарушението е негодно. СРС в решаващия си състав е приел множество доказателства в тази насока, които е обсъдил по отделно и в тяхната съвкупност и е достигнал до изводи, които настоящият състав напълно споделя.

При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила.

С оглед изхода на делото и на основание чл.63д, ал.1 ЗАНН във вр. с чл.143, ал.3 АПК следва да бъде уважено искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Размера на последното съдът определя на 130 лв., равняващи се на 66,47 евро, съобразно чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Сумата е дължима на Столичната дирекция на вътрешните работи, която е юридическо лице съгласно чл.37, ал.2 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София – град, XX касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4400 от 04.12.2025г. по НАХД № 11072/2025г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 8 състав.

ОСЪЖДА В. Г. Ц. с ЕГН [ЕГН], да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сума в размер на 66,47 евро (шестдесет и шест евро и четиридесет и седем цента) - юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

